



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **A. S.**, zast. JUDr. Zdeňkem Navrátillem, advokátem se sídlem Bašty 416/8, Brno proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.8.2011, č.j. MMB/0292044/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

[1] Úřad městské části města Brna, Brno-Žebětín (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 10.6.2011, č.j. MCZEB 01253/2011/REF zamítl žádost žalobce o obnovu

řízení ve věci odstranění stavby oplocení na pozemku p.č. 2308/2,3 v k.ú. Žebětín. Žalovaný napadené rozhodnutí změnil tak, že změnil ve výroku vadně označené rozhodnutí, kterým bylo ukončeno řízení za správné a ve zbývajících částech napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

Podstatný obsah napadeného rozhodnutí žalovaného

[2] V rozhodnutí žalovaného je především uvedeno, že dne 29.4.2011 byla stavebnímu úřadu doručena žádost žalobce ve věci nařízení odstranění stavby, které bylo ukončeno rozhodnutím stavebního úřadu č.j. SU/08/1992/2/Vo (plot) ze dne 27.1.2009. Žalobce uplatnil šest důvodů pro obnovu řízení:

- a) Nesprávným postupem stavebního úřadu byla účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení dle ust. § 109 stavebního zákona, neboť se jednalo o osoby, které mají jiná práva k pozemkům dotčených stavbou.
- b) Byly udány zcela jiné výšky oplocení a podstatně jiný materiál.
- c) Stavba není realizována v rozporu s územním plánem. Dle vyhlášky 501/2006 Sb. se na plochách pro rekreaci nachází stavby pro rodinnou rekreaci a stavby s rekreací související.
- d) Podle ust. § 103 odst. 7 bod 6 stavebního zákona lze oplocení umístit v oblasti pro rekreaci.
- e) Podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. odst. 24 je majitel povinen zabezpečit svoji nemovitost.
- f) Nikde není specifikován charakter oplocení – materiál, výška apod.

Žalovaný dovořil, že se nejedná o zákonné důvody, pro které by mohla být obnova řízení nařízena, nebyla splněna subjektivní lhůta pro jejich uplatnění a tyto důvody mohl žalobce uplatnit v odvolacím řízení proti rozhodnutí o odstranění stavby.

III.

Žalobní námitky

[3] Žalobce namítal, že i stavební úřad musel při zahájení řízení o odstranění stavby znát účastníka řízení Českou spořitelnu, a.s. V souladu s ust. § 2 a 3 správního řádu bylo totiž jeho povinností vycházet mj. i z platných údajů uvedených v katastru nemovitostí. Řízení o odstranění stavby bylo tedy postiženo vadou a rozhodnutí v něm přijatá nemohou být právně relevantní pro rozpor s právními předpisy. Správní orgány se ani dostatečně nevypořádaly s uplatněnými námitkami, neboť v rozhodnutí absentují důvody pro zamítnutí žádosti a následného odvolání. Dle žalovaného jediným důvodem pro odstranění stavby byla ta skutečnost, že žalobce nepodal žádost o dodatečné povolení stavby. Takovým jednáním si měl způsobit právem předpokládaný následek, jímž je rozhodnutí o odstranění stavby provedené bez příslušného povolení. S takovým tvrzením se však žalobce neztotožnil. Žádost o dodatečné povolení stavby dle ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona totiž podal, ale jeho žádost byla zamítnuta. Žalobce se domáhal toho, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

IV.

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

[4] V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl obdobné skutečnosti, jako v napadeném rozhodnutí. Opomenutí účastníka České spořitelny, a.s. v řízení o odstranění stavby je procesní vadou řízení, kterou řeší ust. § 84 odst. 1 správního řádu. Žalobce sice opakovaně podal žádost o dodatečné povolení stavby, avšak až dne 17.6.2009, 22.12.2010 a 9.3.2011, tj. až po ukončení řízení o odstranění stavby vydáním rozhodnutí dne 27.1.2009.

V.

Právní hodnocení soudu

[6] Soud se předně vyjádřil k institut obnovy řízení dle ust. § 100 a násl. správního řádu. Vyšel zde z nejnovější judikatury Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 6.12.2012, č.j. 1 As 130/2012-29), kde je i shrnuta dosavadní judikatura. V rozhodnutí je mj. uvedeno: „O podstatě institutu obnovy řízení konstantně judikuje jak zdejší soud (např. rozsudky ze dne 30. 9. 2003, č.j. 6 A 63/2002-40, č. 522/2005 Sb. NSS, ze dne 23. 8. 2005, č.j. 5 A 127/2002-42, č. 1343/2007 Sb. NSS, ze dne 13. 5. 2010, č.j. 6 As 39/2009-74, či ze dne 16. 11. 2006, č.j. 9 As 53/2010-81, přiměřeně též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 7. 2007, č.j. 2 Afs 51/2006-58, č. 1355/2007 Sb. NSS), tak Ústavní soud [např. nálezy sp. zn. III. ÚS 2959/10 ze dne 14. 4. 2011 (N 70/61 SbNU 89)]. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jenž představuje průlom do principu nezměnitelnosti a závaznosti vydaných rozhodnutí. Účelem obnovy je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí. Obnova řízení umožňuje překonat překážku věci pravomocně rozhodnuté a znovu ve věci rozhodnout. Z tohoto důvodu je nutné přípustnost tohoto institutu vykládat restriktivně. Přestože se některá z uvedených rozhodnutí vztahují k předchozí právní úpravě obnovy řízení, lze učiněné závěry použít i na nyní posuzovanou věc, neboť úprava důvodu obnovy řízení podle písm. a) současně platného správního řádu vychází z obdobných podmínek. V řízení o povolení obnovy řízení se nepřezkoumává zákonnost a odůvodněnost původního rozhodnutí. Posuzuje se jen otázka, zda nové skutečnosti či důkazy dříve neznámé, ve spojení s důkazy již provedenými, a za splnění dalších zákonných podmínek, mohou odůvodnit jiné rozhodnutí, než které bylo dříve vydáno. Zákonná úprava taxativním výčtem stanoví, v jakých případech přichází v úvahu obnova řízení na žádost účastníka v § 100 odst. 1 správního řádu. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Podle tohoto ustanovení *se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.* Jinými slovy k tomu, aby mohl být institut obnovy řízení aplikován, musí být splněny tyto podmínky: (1) právní moc rozhodnutí ve věci, jímž bylo ukončeno řízení před správním orgánem, (2) žádost účastníka, (3) zákonem stanovené důvody obnovy řízení, (4) zachování lhůty, a (5) „objevené skutečnosti“ mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Všechny tyto podmínky přitom musí být splněny současně a nesplnění byť i jen jediné z nich vylučuje možnost rozhodnout o povolení obnovy

řízení. Základem důvodu podle písm. a) výše cit. ustanovení je existence tzv. dříve neznámých skutečností (novot) a jejich nezaviněné neuplatnění. Dříve neznámými (novými) skutečnostmi nebo důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je třeba rozumět taková skutková zjištění (ať už jsou předmětem dokazování, nebo jejich existenci netřeba dokazovat), která v době rozhodování sice existovala, ale nemohla být v řízení uplatněna bez zavinění účastníka, který o obnovu žádá. Jinými slovy, tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení existovaly, ale účastník je buď neznal, nebo nemohl objektivně použít (typicky např. později objevený svědek události, či listina v době řízení považována za ztracenou, atp.). Řízením se má na mysli proces u obou instancí; účastník se nemůže úspěšně domáhat obnovy řízení v případě, že mohl skutečnost uplatnit v odvolacím řízení (řízení o rozkladu), pokud se uskutečnilo, jestliže v té době mu byla již skutečnost známa, popř. byla uplatnitelná, nebo se o ní dozvěděl v okamžiku, kdy mohl ještě odvolání (rozklad) podat (srov. Hendrych, D., a kolektiv, Správní právo, 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2009, s. 414 – 4).“

[7] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce požádal o obnovu řízení ze šesti důvodů:

- a) Nesprávným postupem stavebního úřadu byla účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení dle ust. § 109 stavebního zákona, neboť se jednalo o osoby, které mají jiná práva k pozemkům dotčených stavbou.
- b) Byly udány zcela jiné výšky oplocení a podstatně jiný materiál.
- c) Stavba není realizována v rozporu s územním plánem. Dle vyhlášky 501/2006 Sb. se na plochách pro rekreaci nachází stavby pro rodinnou rekreaci a stavby s rekreací související.
- d) Podle ust. § 103 odst. 7 bod 6 stavebního zákona lze oplocení umístit v oblasti pro rekreaci.
- e) Podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. odst. 24 je majitel povinen zabezpečit svoji nemovitost.
- f) Nikde není specifikován charakter oplocení – materiál, výška apod.

[8] Jak plyne z výše citované judikatury, obnova řízení je vyhrazena pro dříve neznámá skutková zjištění. Důvodem obnovy řízení nemůže být to, že stavební úřad v původním řízení opomenul jednat s Českou spořitelnou, a.s., neboť takové pochybení správního orgánu nelze podřadit pod nová skutková zjištění, navíc se ani netýká žalobce, který byl účastníkem původního řízení o odstranění stavby. Soud nadto dodává, že nebyla splněna ani podmínka dodržení subjektivní 3 měsíční lhůty dle ust. § 100 odst. 2, věta první, správního řádu, neboť žalobce je účastníkem smluv o zřízení zástavního práva ze dne 28.6.2007 a 19.10.2007 a věděl od zahájení předmětného správního řízení, že Česká spořitelna, a.s. má k pozemkům dotčeným stavbou jiná práva. Žalobce mohl tento argument uplatnit v původním či v odvolacím řízení (řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 6.9.2007, rozhodnutí vydáno až dne 27.1.2009). Žalobce však proti rozhodnutí o odstranění stavby ani nepodal odvolání. Pokud by tato skutečnost mohla být brána jako důvod obnovy (soud se však s takovým závěrem neztotožnil), tak by obnova původního řízení z tohoto důvodu byla vyloučena tím, že mohl být uplatněn v původním řízení případně v podaném odvolání (§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, či § 100 odst. 2 věta druhá správního řádu).

[9] Soud se dále zabýval poslední žalobní námitkou, v jejímž rámci žalobce tvrdil, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s uplatněnými námitkami, v rozhodnutí absentují relevantní důvody pro zamítnutí žádosti a odvolání, neboť podle žalovaného jediným

důvodem pro odstranění stavby byla ta skutečnost, že žalobce nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, čímž si měl sám způsobit právě předpokládaný následek, jímž je rozhodnutí o odstranění stavby provedené bez příslušného povolení; žalobce však žádost o dodatečné povolení stavby podal a tato mu byla zamítnuta.

[10] K této námitce soud uvádí následující. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se podrobně zabývá všemi šesti důvody uplatněnými žalobcem v jeho žádosti o obnovu řízení ze dne 20.4.2011. Žalovaný tím doplnil, jak sám uvádí, stručné odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, z něhož pak bylo zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žádosti bylo zmeškání subjektivní lhůty a neuplatnění zákonných důvodů pro obnovu řízení. V rámci vypořádání se s důvody žádosti o obnovu řízení uvedenými shora pod body 4 a 5 žalovaný m.j. v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce provedl stavbu oplocení bez opatření vyžadovaného stavebním zákonem, a proto bylo nařízeno jeho odstranění. Nosnými důvody napadeného rozhodnutí žalovaného však bylo zjištění skutečností, že v případě žalobcem uváděných důvodů nejde o zákonné důvody svědčící pro možnost nařízení obnovy řízení, dále že žalobci uběhla subjektivní zákonná lhůta pro uplatnění důvodu obnovy a že žalobce mohl jím tvrzené skutečnosti namítat v odvolání proti rozhodnutí o odstranění stavby plotu.

[11] Není rovněž pravdou, že by v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentovaly relevantní důvody pro zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Žalovaným uváděné důvody, proč došlo k zamítnutí žalobcovy žádosti o obnovu řízení ve věci odstranění stavby oplocení vychází ze zákonných podmínek ve smyslu ust. § 100 odst. 1, 2 a 3 správního řádu.

[12] Žalovaným podrobně vyložené důvody žalobce v rámci žalobního návrhu ani nezpochybnil, vyjma tvrzení, že podal žádost o dodatečné povolení stavby, která mu však byla zamítnuta. K této druhé části žalobního bodu soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Žebětín, stavebního odboru o nařízení odstranění stavby ze dne 27.1.2009, č.j. SÚ/08/1992/2/Vo (plot) bylo žalobci doručeno dne 9.2.2009 a nabylo právní moci dne 28.2.2009. Žádost o dodatečné povolení předmětné stavby byla stavebnímu úřadu doručena 17.6.2009, tedy více jak 4 měsíce poté, co žalobce obdržel rozhodnutí o odstranění stavby. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 14.8.2009, č.j. SU/1037/09/2/Vo poté rozhodl o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 10.11.2009. V době rozhodování stavebního úřadu o odstranění stavby tedy žádost o dodatečné povolení stavby podána nebyla. Podání žádosti o dodatečné povolení stavby není nově objevenou skutečností, dříve neznámou, existující v době rozhodování, ovšem žalobcem neuplatněnou bez jeho zavinění. Nejde tedy o skutečnosti či důkaz, který by v době řízení existoval a žalobce je buď neznal, nebo nemohl objektivně použít. Navíc v tomto případě platí, že žalobci uplynula tříměsíční subjektivní lhůta ve smyslu ust. § 100 odst. 2 věta první správního řádu.

[13] Pro posouzení věci je podstatné, že žalobce ve své žádosti o obnovu řízení netvrdil, že vyšly najevo nové skutečnosti či důkazy existující v době původního řízení, které by bez jeho zavinění nemohl v původním řízení uplatnit. Nelze ani dospět k závěru, že by tyto skutečnosti či důkazy žalobce uplatnil v souladu s ust. § 100 odst. 2 správního řádu, věta

první v subjektivní tříměsíční lhůtě, neboť první žádost o dodatečné povolení stavby byla podána dne 17.6.2009.

[14] Ze shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., neboť dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobcem uplatněných žalobních bodů.

VI. Náklady řízení

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyl žalobce úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by v souvislosti s tímto řízením žalovanému náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17.10.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu